

§ 3. De i arbejdsløshedslovens § 1, stk. 1 og 2, nævnte offentlige arbejdsanvisningskontorer yder hvert inden for sit område vederlagsfri, individuel erhvervsvejledning og står til rådighed med bistand ved tilrettelægning og gennemførelse af erhvervsorientering, herunder inden for skolevæsenet, jfr. således lov nr. 160 af 18. maj 1937 om folkeskolen, som ændret senest ved lov nr. 163 af 7. juni 1958, lov nr. 165 af 7. juni 1958 om gymnasieskoler og lov nr. 219 af 11. juni 1954 om ungdomsundervisning m. v., som ændret senest ved lov nr. 234 af 10. juni 1960.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte erhvervsvejledningsopgaver varetages af erhvervsvejledere, der ansættes af arbejdsdirektoratet på grundlag af en af vedkommende kontorbestyrer efter forhandling med de stedlige skolemyndigheder afgiven indstilling. De nærmere regler for erhvervsvejledernes virksomhed fastsættes af arbejdsministeren.

Stk. 3. Til bistand ved den individuelle erhvervsvejledning knyttes til hvert offentligt arbejdsanvisningskontor en læge, for hvis virksomhed arbejdsdirektoratet med arbejdsministeriets godkendelse fastsætter de nærmere regler.

§ 4. Ved den individuelle erhvervsvejledning skal erhvervsvejlederen i videst muligt omfang udnytte det kendskab, som den skole, hvorfra den vejledningssøgende udgår eller er udgået, har til den pågældende. Erhvervsvejlederen kan således indhente en erklæring fra skolen, ligesom han kan indhente erklæring fra vedkommende skolelæge.

Stk. 2. Til brug ved den individuelle erhvervsvejledning kan erhvervsvejlederen endvidere om fornødent indhente erklæring

fra anden læge end skolelægen, i særlige tilfælde en speciallæge, jfr. i øvrigt § 3, stk. 3, eller fra vejledningssøgendes forældre eller andre, som må antages at have kendskab til den pågældende. I tilfælde, hvor det af erhvervsvejlederen skønnes nødvendigt, kan der foretages en arbejdspsykologisk undersøgelse af den vejledningssøgende.

§ 5. Arbejdsministeren påser, at den fornødne arbejdspsykologiske og anden sagkyndige bistand står til rådighed for erhvervsvejledningen.

Stk. 2. Arbejdsministeren træffer foranstaltning til, at der tilrettelægges og iværksættes en særlig uddannelse for erhvervsvejledere og andet personale, der er beskæftiget med den i § 3 omhandlede erhvervsvejledning.

§ 6. Arbejdsministeren drager omsorg for tilvejebringelse af hjælpemidler og oplysningsmateriale til brug for erhvervsvejledningen.

§ 7. Udgifterne ved de offentlige arbejdsanvisningskontorers virksomhed i henhold til denne lov samt udgifterne ved afholdelse af arbejdspsykologiske prøver afholdes efter de i arbejdsløshedslovens § 2, stk. 10 og 11, indeholdte regler. De øvrige udgifter afholdes fuldt ud af statskassen.

§ 8. Denne lov træder i kraft den 1. april 1961. Samtidig ophæves lov nr. 86 af 31. marts 1953 om erhvervsvejledning.

Stk. 2. Loven kan ved kgl. anordning sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som ifølge de særlige stedlige forhold måtte findes hensigtsmæssige.

Stk. 3. Loven gælder ikke for Færøerne.

Bemærkninger til lovforslaget.

I § 9 i lov nr. 86 af 31. marts 1953 var det fastsat, at loven skulle optages til revision i rigsdagssamlingen 1956-57. Lovens revision er imidlertid ved senere love — lov nr. 115 af 13. april 1957 og lov nr. 132 af 14. maj 1958 — blevet udskudt, således at loven skal optages til fornyet revision senest i folketingsåret 1960-61.

I forbindelse med erhvervsvejledningslovens behandling i folkettinget i folketingsåret 1957-58 tiltrådte folketingets finansudvalg, at der bl. a. under hensyn til den intensivering af erhvervsvejledningsarbejdet, der måtte forventes inden for den nærmest kommende tid som følge af de store årganges indtræden på arbejdsmarkedet, allerede